

Νίκος Καββαδίας

ΠΙΚΡΙΑ

Ξέχασα κείνο το μικρό κορίτσι από το Αμόι
και τη μουλάτρα που έζεχνε κρασί στην Τενερίφα,
τον έρωτα, που αποτιμάει σε ξύλινο χαμόι,
και τη γριά που μέτραγε με πόντους τη ταρίφα.

Το βυσσινί του Τισιανού και του περμαγγανάτου,
και τα κρεβάτια ξέχασα τα σαραβαλιασμένα
με τα λερά σεντόνια τους τα πολυκαιρισμένα,
για το κορμί σου, που έδιωχνε το φόβο του θανάτου.

Ό,τι αγαπούσα αρνήθηκα για το πικρό σου αχείλι:
τον τρόμο που δοκίμαζα πηδώντας στο κατάρτι,
το μπούσουλα, τη βάρδια μου και τη πορεία στο χάρτη,
για ένα δυσεύρετο, μικρό, θαλασσινό κοχύλι.

Τον πυρετό στους Τροπικούς, του Rio τη μαλαφράντζα,
την πυρκαγιά που ανάψαμε μια νύχτα στο Μανάο.
Τη μαχαιριά που μου 'δώσε ο Μαγιάρος στην Κωστάντζα
και "Σε πονάει με τη νοτιά;" - Όχι, απ' αλλού πονάω.

Του τρατολόγου το καημό, του ναύτη την ορφάνια,
του караβιού που κάθισε την πλώρη τη σπασμένη.
Τις ξεβαμμένες στάμπες μου, που 'χα για περηφάνια,
για σένα, που σαλπάρισες, γολέτα αρματωμένη.

Τι να σου τάξω, ατίθασο παιδί, να σε κρατήσω;
Παρηγοριά μου ο σάκος μου, σ' Αμερική κι Ασία.
Σύρμα που εκόπηκε στα δυο και πως να το ματίσω;
Κατακαημένη, η θάλασσα μισάει τη προδοσία.

Κατέβηκε ο Πολύγυρος και γίνηκε λιμάνι.
Λιμάνι κατασκότεινο, στενό, χωρίς φανάρια,
απόψε που αγκαλιάστηκαν Εβραίοι και Μουσουλμάνοι
και ταψιδέψαν τα νησιά στο πόντο, τα Κανάρια.

Γέρο, σου πρέπει μοναχά το σίδερο στα πόδια,
δυο μέτρα караβόπανο, και αριστερά τιμόνι